

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna a soudkyň Michaely Bejčkové a Daniely Zemanové v právní věci žalobkyně: **MORAPRIM, s. r. o.,** se sídlem Leoše Janáčka 131, Luhačovice, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje,** se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 7. 2014, čj. KUZL-22995/2014, sp. zn. KUSP-22995/2014/DOP/Mu, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 14. 11. 2016, čj. 29 A 84/2014-34,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a dosavadní průběh řízení

[1] Městský úřad Luhačovice (správní orgán prvního stupně) shledal rozhodnutím ze dne 18. 3. 2014 žalobkyni vinnou ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu). Tohoto správního deliktu se žalobkyně dopustila tím, že jako provozovatelka vozidla nezajistila, aby byly při užití vozidla dodržovány povinnosti řidiče řídit se dopravními značkami. Řidič porušil tuto svou povinnost dne 24. 3. 2013 tím, že stál vozidlem na vodorovném dopravním značení; nedbal tedy zákazu vjíždět do takto označené plochy. Žalobkyně označila za řidiče pana G. G. s bydlištěm v Bulharsku a za jeho zmocněnce pana

P. K. s trvalým pobytem v Panamě a doručovací e-mailovou adresou se španělskou doménou. Správní orgán prvního stupně považoval osobu pana G. za fiktivní (zdůvodnil to svými zkušenostmi s údajným řidičem tohoto jména a především se zmocněncem, jehož činnost směřuje k průtahům v řízení); z důvodu neznámé totožnosti řidiče proto odložil věc jako přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu a věc posuzoval jako správní delikt provozovatele vozidla.

[2] Odvolání žalobkyně zamítl žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

[3] Žalobkyně neuspěla ani u krajského soudu. Nezahájení přestupkového řízení s osobou, kterou žalobkyně označila za řidiče, bylo dle krajského soudu v souladu se zákonem. I krajskému soudu byla totiž z jeho činnosti známy jména údajného řidiče i jeho zmocněnce, kteří již víckrát figurovali v podobných řízeních s cílem zabránit potrestání delikventa. Dále nebyla podle žalobkyně naplněna skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla, neboť se řidič vozidla nedopustil neoprávněného zastavení nebo stání: vodorovné dopravní značení V 13a podle § 23 písm. b) vyhlášky č. 30/2001 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích a úprava a řízení provozu na pozemních komunikacích (dále jen „prováděcí vyhláška“), totiž zakazuje toliko vjíždění. Krajský soud s tímto názorem nesouhlasil. Účelem značky je podle něj zajistit, aby vymezená plocha zůstala volná. Pokud tedy značka zakazuje vjíždění, tím spíše na ploše nelze zastavit či dokonce stát. Žalobkyně neuspěla ani s námitkou nesrozumitelnosti výroku rozhodnutí o správním deliktu. Krajský soud konstatoval, že výrok napadeného rozhodnutí je srozumitelný a dostatečně určitý, jelikož místo, čas a způsob spáchání deliktu výrok výslovně popisuje. Rovněž poznamenal, že v průběhu řízení nebylo o charakteru správního deliktu pochyb a žalobkyně sama nic nenamítala. Ze správních rozhodnutí je také zřejmé, jakou konkrétní povinnost řidič porušil. Krajský soud proto žalobu zamítl jako nedůvodnou.

II. Shrnutí argumentů v kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Žalobkyně (stěžovatelka) se závěry krajského soudu nesouhlasila a podala proti jeho rozsudku kasační stížnost podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. z důvodu nesprávného posouzení právní otázky. Ve stížnosti uvedla, že krajský soud nesprávně posoudil jednání řidiče vozidla jako správní delikt provozovatele vozidla. Provozovatel vozidla totiž odpovídá pouze za takové porušení povinnosti řidiče vozidla, které bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení či stání [§ 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu]. Podle stěžovatelky však tyto podmínky splněny nebyly.

[5] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítala, že zastavení a stání je zakázáno jen v případech taxativně vypočtených v § 27 zákona o silničním provozu. Pokud řidič vozidla porušil povinnost respektovat dopravní značky tím, že stál na vodorovném značení V 13a, nedopustil se neoprávněného zastavení či stání. Tato značka dle názoru stěžovatelky zakazuje pouze na vyznačenou plochu vjíždět nebo na ni zasahovat nákladem, což řidič neučinil. Stěžovatelka uvedla, že pro trestnost porušení povinnosti respektovat dopravní

značení není rozhodující účel značení (tj. aby na něm vozidla nestála), ale úmysl zákonodárce trestat v daném případě vjíždění, a nikoliv stání. Poukázala přitom na rozsudek NSS ze dne 30. 11. 2016, čj. 2 As 176/2016-46, podle kterého plná čára bez dalšího nezakazuje předjíždět jiná vozidla (přestože to může být její účel), ale pouze přejíždět tuto čáru. Stěžovatelka tak odmítla názor krajského soudu, že pokud dopravní značení zakazuje vjíždět na plochu, tím spíš zakazuje na ploše stát.

[6] Stěžovatelka dále namítala, že ve výroku správního rozhodnutí byl nedostatečně specifikován přestupek, jehož znaky mělo vykazovat stěžovatelčino jednání. Nesouhlasila s názorem krajského soudu, že lze přestupek dostatečně určit poukazem na porušení povinnosti dle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Naopak nelze směšovat porušení právní povinnosti podle zákona o silničním provozu a přestupek podle tohoto zákona. Pokud by se jednalo o přestupek podle jiného zákona (tedy byla by porušena právní povinnost stanovená zákonem o silničním provozu, aniž by byly naplněny znaky přestupku podle tohoto zákona), nešlo by o správní delikt provozovatele vozidla. Podle stěžovatelky musí být ve výroku přestupek dle zákona o silničním provozu dostatečně vymezen, jelikož jde o obligatorní znak skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla.

[7] Z těchto důvodů stěžovatelka navrhla, aby NSS rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[8] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na rozsudek krajského soudu a navrhl, aby NSS kasační stížnost zamítl.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[9] Kasačními námitkami jsou tvrzení, že stěžovatelka neodpovídá jako provozovatel vozidla za porušení právní povinnosti řidiče, jelikož se nejednalo o neoprávněné zastavení či stání a z výroku správního rozhodnutí nevyplynulo, že se řidič vozidla dopustil přestupku podle zákona o silničním provozu.

[10] Úkolem NSS v této věci je rozhodnout, zda krajský soud správně vyvodil odpovědnost provozovatele vozidla za porušení povinnosti řidiče vozidla, resp. zda správně vyhodnotil právní otázku naplnění skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla. Dále musí NSS posoudit, zda byl výrok rozhodnutí o správním deliktu formulován dostatečně určitě, resp. zda netrpěl vadou, pro kterou měl krajský soud napadené správní rozhodnutí zrušit.

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu *se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.* Podle druhého odstavce tohoto ustanovení pak musí být splněny pro založení odpovědnosti provozovatele vozidla tyto

podmínky: *a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání, b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona* [proti podmínce v písm. c) stěžovatelka nic nenamítá].

[13] Z obsahu spisu vyplývá, že jednání řidiče vozidla, jehož je stěžovatelka provozovatelem, městská policie oznámila dne 18. 4. 2013 správnímu orgánu prvního stupně jako podezření ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Jednání řidiče dle městské policie a následně i správního orgánu prvního stupně vykazovalo znaky přestupku tím, že řidič stál na místech, kde byla ohrožena bezpečnost a plynulost silničního provozu a zejména jízda ostatních vozidel. Správní orgán prvního stupně projevil snahu projednat věc v přestupkovém řízení, v němž by se podrobně věnoval jednotlivým znakům daného přestupku. V důsledku obstrukčního jednání stěžovatelky, která uvedla jako řidiče osobu, již správní orgány i krajský soud s ohledem na své zkušenosti s touto agendou považovaly za fiktivní, musela být věc jako přestupek pro neznámou totožnost řidiče odložena. Žalovaný a krajský soud tak správně stěžovatelku upozornili, že v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla se posuzuje naplnění jiné skutkové podstaty než v případě přestupku řidiče.

[14] NSS souhlasí se závěrem krajského soudu, že byla respektována subsidiarita odpovědnosti provozovatele vozidla vůči odpovědnosti řidiče za přestupek, jak ji formuloval NSS ve svém rozsudku ze dne 26. 11. 2014, čj. 1 As 131/2014-45. Při projednávání správního deliktu provozovatele vozidla se tak nelze podrobně zabývat naplněním skutkové podstaty přestupku řidiče – tato věc byla totiž odložena. Přesně o takový postup se však stěžovatelka svými kasačními námitkami snaží, přestože je formuluje tak, aby mířily na naplnění skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla. NSS přitom v rozsudku ze dne 28. 11. 2016, čj. 8 As 156/2016-35, výslovně uvedl, že správní orgány nejsou povinny v řízení o správním deliktu zjišťovat, zda byly naplněny všechny předpoklady přestupkové odpovědnosti řidiče, ale pro splnění podmínky podle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu postačí, že jednání řidiče vykazuje znaky přestupku.

[15] NSS nesouhlasí s námitkou stěžovatelky, že nebyly naplněny znaky přestupku, a tudíž nelze dovozovat správní delikt provozovatele vozidla. Znaky přestupku, jehož se řidič dopustil, vymezila již městská policie ve svém oznámení správnímu orgánu prvního stupně. Zákaz vjíždět na vodorovné dopravní značení V 13a podle § 23 prováděcí vyhlášky je třeba chápat ve smyslu, jak jej popsal krajský soud: pokud je zakázáno vjíždět, pak to rovněž znamená, že je zakázáno i stát (argument *a minori ad maius*). Vjíždění na plochu představuje totiž předpoklad k následnému stání, a pokud by byl tedy zákaz respektován, nikdy by zde vozidlo nestálo. Zároveň stáním na takto vymezené ploše porušuje řidič povinnost dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, jelikož v tomto místě ohrožuje bezpečnost a plynulost silničního provozu a zejména jízdu ostatních vozidel. Právě toto obecné ustanovení představuje sběrnou kategorii zakázaných jednání, kam spadá i neoprávněné zastavení či stání.

pokračování

[16] Rovněž argumentace stěžovatelky rozsudkem NSS ze dne 30. 11. 2016, čj. 2 As 176/2016-46, není v tomto kontextu správná. NSS v uvedeném rozsudku konstatoval, že nelze naplnit skutkovou podstatu § 125c odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, pokud dopravní značka zakazuje přejíždění čáry, a nikoliv předjíždění vozidel. Pro zákaz předjíždění v daném případě však chyběla opora v zákoně. Naproti tomu zákaz stání na místech, kde by mohl být ohrožen provoz, v zákoně výslovně uveden je a k jeho respektování má přispívat rovněž vodorovná dopravní značka V 13a.

[17] Jednání řidiče vozidla tedy vykazuje znaky přestupku dle zákona o silničním provozu, který spočíval v neoprávněném stání. Tyto podmínky odpovědnosti provozovatele vozidla tak byly naplněny. NSS souhlasí se závěrem krajského soudu, že stěžovatelka jako provozovatel vozidla nezajistila dodržování povinností řidiče vozidla a pravidla provozu na pozemních komunikacích, čímž se dopustila správního deliktu podle § 125f zákona o silničním provozu.

[18] Druhou kasační námitkou brojila stěžovatelka proti nedostatečně konkrétnímu výroku správního rozhodnutí, kterým ji správní orgán prvního stupně shledal odpovědnou za správní delikt provozovatele vozidla. Stěžovatelka považovala výrok za vadný, jelikož výslovně nestanovil, znaky kterého přestupku jednání řidiče vykazovalo. NSS však opět připomíná, že řízení o správním deliktu provozovatele vozidla není řízením o přestupku řidiče, a tudíž i výrok rozhodnutí se týká správního deliktu, a nikoliv přestupku. Ve výroku je nadto uvedeno, že řidič stál vozidlem na ploše, na níž podle vodorovného dopravního značení stát nesměl; nedbal tak své povinnosti řídit se v provozu dopravními značkami, a tím porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Z výroku je tedy zřejmé (včetně odkazu na právní normu), kterou povinnost řidič porušil. Porušení tohoto ustanovení je přestupkem podle zákona o silničním provozu, konkrétně podle jeho § 125c odst. 1 písm. k) [*Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona* – kam je zařazen právě i § 4 písm. c)].

[19] Úvaha, kterou provádí stěžovatelka (o jednání porušujícím povinnost danou zákonem o silničním provozu, které ale naplňuje znaky přestupku podle jiného zákona), tak na její případ nedopadá. Navíc není příléhavý ani příklad uvedený v kasační stížnosti a týkající se porušení právní povinnosti stanovené v § 94a odst. 2 zákona o silničním provozu, protože stěžovatelka opomněla dodat, které ustanovení zákona o přestupcích označuje takové jednání za přestupek, a soud si takového ustanovení není vědom.

IV. Závěr a náklady řízení

[20] Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů zamítl kasační stížnost podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s.

[21] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na

náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. dubna 2017

Zdeněk Kühn
předseda senátu